

8. POGLAVLJE

DRUGE ZNAČAJNE PRASLIKE

Stupovi u Dvorištu – Bijele Zavjese – Srebrne Kuke – Stupovi Na Vratima Svetinje i Svetinje nad svetinjama – Zlatni Stol – Zlatni Svijećnjak – Svećenici u Antitipu Koji Vide Dubine i Leviti Koji ih Ne Vide – Zlatni Žrtvenik – Kovčeg Saveza U Svetinji nad svetinjama – Njegov Sadržaj i Njihovo Značenje – Sjedalo Milosrđa – Dva Kerubina – Svećenik Bez Mane – Tajna Skrivena od Vijekova.

U prethodnom opisu namjerno smo izostavili objašnjenje nekih zanimljivih detalja, koje sada mogu bolje razumjeti oni koji su pažljivim proučavanjem, stekli jasno razumijevanje općeg plana Šatora od sastanka, njegovih službi i njihovog tipskog značaja.

Stupovi koji su stajali u „Dvorištu” i podržavali bijele zavjese, predstavljali su *opravdane vjernike* – „Dvorište,” kao što smo već vidjeli, predstavljalo je stanje opravdanja. Stupovi su bili od drveta, propadajućeg materijala, što znači da klasa koju su predočavali zapravo nije u stvarnosti savršena kao ljudska bića; zato što je ljudsko savršenstvo obično bilo predstavljeno bakrom, ti su stupovi trebali biti od bakra, ili prekriveni bakrom, kako bi predstavljali stvarno savršena ljudska bića. Ali iako su bili izrađeni od drveta bili su postavljeni u bakrena podnožja, što nas uči da iako su zapravo

nesavršeni njihov položaj je onaj savršenih ljudskih bića. Bilo bi nemoguće jasnije predstaviti *opravdanje po vjeri*.

Bijela zavjesa, koja je, podržana tim stupovima, koja je formirala „Dvorište,” dobro je ilustrirala isto opravdanje ili čistoću. Stoga bi se opravdani trebali stalno držati pred očima svijeta („Tabor”) čistog lana, koji predstavlja Kristovu pravednost kao njihovog pokrivala.

Srebrne kuke, kojima su stupovi držali zavjesu, simbolizirali su istinu. Srebro je opći simbol istine. Opravdani vjernici, predstavljeni stupovima u „Dvorištu,” tako mogu doista i iskreno tvrditi da Kristova pravednost pokriva sve njihove nesavršenosti. (Izl. 27:11-17) Nadalje, samo uz pomoć istine oni se mogu držati svojeg opravdanja.

Stupovi vrata na ulazu u Šator od sastanka – „Vrata” „Svetinje” su bila prekrivena prvom „Zavjesom.” Bili su potpuno različiti od stupova u „Dvorištu,” i predstavljali su „nova stvorenja u Kristu” – posvećene svece. Razlika između tih i stupova u „Dvorištu” predstavlja razliku između stanja opravdanih vjernika i posvećenih vjernika. *Posvećenje u smrt* opravdanog čovjeka kao što smo vidjeli je put u „Svetinju” – prolazak kroz smrt ljudske volje, tjelesnog uma, prve zavjese. Stoga bi ti stupovi trebali ilustrirati tu promjenu, i tako to i čine; jer su bili pokriveni sa zlatom, simbol božanske prirode. Njihovo postavljanje u bakrena podnožja predstavljalo je kako „imamo ovo blago [božansku prirodu] u zemljanim posudama” (2 Kor 4:7); tj. nova priroda još uvijek se temelji na našoj *opravdanoj ljudskoj prirodi* i počiva u njoj. To, trebalo bi imati na umu, točno odgovara onome za što smo ustanovili da „Svetinja” simbolizira, naime, naše mjesto ili položaj kao novih stvorenja, koja još nisu usavršena. Izl. 26:37

Stupovi Vrata „Svetinje nad svetinjama” bili su unutar druge „Zavjese,” i predstavljali su one koji u potpunosti prolaze s onu stranu tijela (zavjese), u savršenstvo duhovnog stanja. Ti su stupovi bili tako konstruirani da to u potpunosti ilustriraju. Prekriveni zlatom, predstavljaju božansku prirodu, ali više nisu postavljeni u bakrena podnožja – više ne ovise o ljudskom stanju – bili su postavljeni u podnožja od srebra (stvarnost, istina, ozbiljnost) čini nam se da nam govori, kada uđete unutra s onu stranu ove zavjese biti ćete savršeni – stvarno i doista nova stvorenja. Izl. 26:32

Zlatni stol, koji je u „Svetinji” nosio kruhove predstavljanja, predstavljao je Crkvu u cjelini, uključujući Isusa i apostole – sve posvećene u Kristu koji služe u „držanju riječi života.” (Filip. 2:16) Veliko djelo prave Crkve tijekom ovog doba bilo je hraniti, jačati i prosvijetliti sve koji uđu u savezno duhovno stanje. Kristova zaručnica će se pripremiti. (Otk 19:7) Svjedočenje svijetu tijekom sadašnjeg doba je prilično sekundarno i uzgredno. Potpuni blagoslov svijeta slijedit će u Božje „stanovito vrijeme,” nakon što Evanđeosko doba (antitipski dan Pomirenja sa svojim žrtvama za grijeh) završi.

Zlatni Svijećnjak ili svjetiljka, koja je stajala nasuprot Zlatnog Stola, i davao svjetlo svemu u „Svetinji,” bio je od zlata – sav iskovan od jednog komada. Imao je sedam grana, od kojih je svaka držala svjetiljku, čineći sedam svjetiljki u svemu – savršen ili potpun broj. To je predstavljalo potpunu Crkvu, od Glave Isusa, do i uključujući posljednjeg člana „malog stada” koje on uzima između ljudi, biti sudionicima božanske (zlatne) prirode. Naš Gospodin kaže: „sedam svijećnjaka koje si vidio sedam je crkava” (Otkr. 1:20) – jedna Crkva čijih je sedam faza ili razvoja bilo simbolizirano sa sedam skupština Male Azije. (Otkr. 1:11)

Da; taj svijećnjak je predstavljao cijelu Crkvu Prvorodenaca – ne nominalnu, već pravu Crkvu, čija imena su napisana na nebu – pravi nositelji svjetla – „Kraljevsko Svećenstvo.”

Oblik njegove izrade bio je lijep – plod i cvijet, plod i cvijet, slijedeći uzastopno – predstavljajući pravu Crkvu i kao lijepu i plodnu od prvog do posljednjeg. Dio svjetiljke na vrhu svake grane bio je u obliku badema, čiji ćemo značaj vidjeti kada ćemo razmatrati značaj Aronovog štapa.

Svjetlo ove svjetiljke bilo je od maslinovog ulja, „pretučenog” ili rafiniranog; a svjetiljke su uvijek bile osvjetljene. Ovo ulje simboliziralo je Duha Svetoga, a njegovo svjetlo predstavljalo je sveto prosvjetljenje – duh istine. Njegovo svjetlo je bilo samo u korist svećenika, jer nikome drugome nikada nije bilo dopušteno vidjeti ga ili imati korist od njegovog svijetla. Tako je bio predstavljen duh ili um Božji dan da prosvjetli Crkvu, u duboke Božje stvari, koje su u potpunosti skrivene od tjelesnog čovjeka (1 Kor. 2:14), iako je vjernik – opravdani čovjek (Levit). Nikome osim istinski posvećenih, „Kraljevskom Svećenstvu, nije dopušteno gledati u ovo dublje svjetlo, skriveno u „Svetinji.” Svećenici” (posvećeno Tijelo Kristovo) uvijek imaju pristup „Svetinji”; to je njihovo pravo i prednost; bilo je namijenjeno njima. (Heb. 9:6) Klasa Levita ne može gledati unutra zbog zavjese ljudskog razmišljanja koja se nalazi između njih i svetih stvari; i jedini način da se to ostavi po strani je posvetiti i žrtvovati u cijelosti ljudsku volju i prirodu.

Veliki svećenik – Aron i njegovi sinovi koji su ga naslijedili na dužnosti svakog su jutro i večer uređivali i nadopunjavali svijetla. (Izl. 27:20,21; 30:8) Tako naš Veliki svećenik svakodnevno nas sve više ispunjava Kristovim

umom, i odstranjuje trosku stare prirode – fitilj kroz koji djeluje Sveti Duh.

Svećenici i Leviti u Antitipu

Jesmo li ponekad zbunjeni i pitamo se zašto neki religiozni ljudi ne mogu vidjeti ništa osim tjelesnih stvari – ne mogu razlučiti dublje duhovne istine Riječi? – koji mogu vidjeti obnovu za tjelesne ljude, ali ne mogu vidjeti božanski, nebeski poziv? Ove Tabernakulske lekcije nam pokazuju zašto je to tako. Oni su braća po opravdanju, od „kućanstva vjere,” ali ne braća u Kristu – nisu u potpunosti posvećeni – nisu žrtvovatelji. Oni su Leviti – u „Dvorištu”: oni nikada nisu bili posvećeni kao svećenici, da žrtvuju svoja ljudska prava i prednosti, te stoga ne mogu ući u „Svetinju,” niti vidjeti samo stvari pripremljene za svećeničku klasu. Tjelesno „oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, niti je ušlo u srce *čovječje*, to je Bog pripremio onima koji ga ljube. A *nama* [koji smo posvećenjem postali „nova stvorenja”, pozvani postati „sudionici božanske prirode”] je to Bog otkrio po svome Duhu [svijetlo svjetiljke]: jer Duh sve istražuje [otkriva], pa i *dubine* [skrivenne stvari] Božje.” (1 Kor. 2:9,10)

Crkva nominalna uvijek je uključivala i opravdane i posvećene razrede – Levite i svećenike – kao i Licemjere. U pismima apostola Pavla određeni dijelovi bili su upućeni opravdanoj klasi (Levitima) koji nisu u potpunosti posvećeni. Tako on piše Galaćanima da „oni koji su Kristovi *razapeli* su svoje tijelo sa strastima i požudama.” (Gal. 5:24) Čini se da on tako implicira da samo neki od njih su se pridržavali Evandeoskog poziva na žrtvu – razapinjanje tijela.

Na isti način obratio se Rimljanima (12:1); „Zaklinjem vas stoga, braćo [vjernici – opravdani vjerom u Krista – Leviti],

milosrđem Božjim [očitovanom po Kristu u našem opravdanju]: prinesite svoja tijela na žrtvu živu [da se u potpunosti posvetite – tako postajući svećenicima], svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumno bogoslužje.” Svi koji se u srcu odriču grijeha i prihvaćaju Božju milost u Kristu slobodno su opravdani vjerom u Isusa – Bog ih prihvaća uračunato bezgrešnima ili svetima; i takve žrtvovatelje i njihove prinose Bog se izjasnio voljnim prihvatiti kroz Krista tijekom ovog Dana Pomirenja (Evandeosko doba) i sve dok puni izabrani broj kraljevskog svećenstva ne bude završen. „Sada je *prihvatljivo* vrijeme” – vrijeme kada će takvi prinosi biti prihvaćeni. Istina, kao što smo upravo vidjeli, Bog će prihvatiti žrtve svijeta, i to će uvijek biti jedini pravi put za sve da ga slijede – da prinose Gospodinu njihova kupljena bića. Ali nakon što se ovo doba završi, nikome neće biti dozvoljeno žrtvovati se u *smrt* i patnje – takve žrtve biti će nemoguće nakon što novo doba i njegovi propisi budu bili uvedeni.

Čini se očitim barem koliko mi to možemo vidjeti da veći dio ranih crkava (to je mnogo više slučaj sa modernom svjetovnom mješavinom, zbunjenim „Babilonom” današnjice) nisu bili posvećeni u smrt, a time ni antitipsko „kraljevsko svećenstvo,” nego samo Leviti, vršeći *službu* u Svetišću, ali ne *žrtvujući*.

Osvrćući se na prasluku u Zakonu, nalazimo da je tamo bilo 8.580 Levita imenovanih u tipskoj službi, dok je samo pet svećenika bilo imenovano za tipsko žrtvovanje. (Brojevi 4:46-48; Izl 28:1) Možda je to, jednako kao i ostale značajke „sjena,” bilo osmišljeno kako bi ilustriralo udio opravdanih vjernika u odnosu na samožrtvujuće, posvećene. Iako sada nominalna Crkva broji na milijune, ali, kada se napravi odbitak za licemjere, i kada samo jedan od svakih sedamnaest stotina od ostatka bi trebao biti živa žrtva (iako nekolicina, ipak točan udio prema tipu), čini se

da je sasvim očito da Gospodin nije pogrešno izjavio kada je rekao da bi onih („kraljevsko svećenstvo“) koji bi trebali primiti kraljevstvo bilo „malo stado.“ (Luka 12:32) I kada imamo na umu da je Gospodin uništio dva od pet svećenika, u simbolu smrti* nemarnih i nevjernih svećenika, nalazimo da je omjer od 3 svećenika na 8.580 Levita samo 1 naspram 2.800.

Činjenica da vidimo vjernike koji pokušavaju odbaciti njihove grijeha samo po sebi nije dokaz da su oni „svećenici“; jer Leviti, kao i svećenici, trebali su prakticirati „obrezivanje srca“ – „odlažući prljavštinu [grijehe] tijela.“ Sve to je bilo simbolizirano u umivaoniku s vodom u „Dvorištu,“ kod kojeg su se i svećenici i Leviti prali. Niti duh krotkosti, blagosti, dobronamjernosti i morala uvijek ne ukazuje na posvećenje Bogu. Te kvalitete pripadaju savršenom tjelesnom čovjeku (*slika Božja*), a povremeno i djelomično preživljavaju nesreću pada. Ali takvi dokazi nerijetko prolaze kao dokaz potpunog posvećenja u nominalnoj Crkvi.

Čak i kada vidimo vjernike kako prakticiraju samoodricanje u nekom dobrom djelu političke ili moralne reforme, to nije dokaz posvećenja Bogu, iako je to dokaz posvećenja *djelu*. Posvećenje Bogu kaže, bilo koje djelo, bilo gdje; „Uživam vršiti volju tvoju, o Bože“; *tvoja* volja, na *tvoj* način, neka bude učinjena. Posvećenje Bogu, dakle, osigurat će istraživanje njegovog plana objavljenog u njegovoj Riječi, da bismo mogli potrošiti i biti potrošeni za njega i u njegovoj službi, u skladu sa njegovim uređenim i otkrivenim planom.

Ne čudite se, dakle, da je tako malo njih ikada vidjelo slavne ljepote unutar šatora: samo ih svećenici mogu vidjeti. Leviti

*Kako sve jasnije počinjemo shvaćati visoko postignuće potrebnog karaktera svih kojima će *ikada* biti dodijeljen vječni život na bilo kojem nivou postojanja, i kako se čini da vrlo malo njih pokazuje *bilo kakvo* ozbiljno zanimanje ili pokušaj *savršene ljubavi* kao upravljačkog načela u njihovim životima, navodi nas se da se zapitamo jesu li dvojica Aronovih

mogu znati za njih jedino kada ih čuju opisane. Oni nikada nisu vidjeli skriveno svjetlo i ljepotu; nikada nisu jeli od „kruhova prisutnosti“; nikada nisu prinijeli prihvatljivi kad na „Zlatnom Žrtveniku.“ Ne: da bi uživali u ovome, moraju proći „Zavjesu“ u potpuno posvećenje Bogu u žrtvu tijekom Dana Pomirenja.

Čini se da Zlatni Žrtvenik u „Svetinji“ predstavlja „malo stado,“ posvećene Crkve u sadašnjem stanju žrtvovanja. S ovog žrtvenika uzdiže se ugodni miomiris, prihvatljiv Bogu po Isusu Kristu – spremna služba svećenika: njihove hvale, njihova spremna poslušnost – sve što čine na slavu Božju. Oni koji tako prinose kad prihvatljiv Bogu (1. Pet. 2:5) dolaze vrlo blizu svom Ocu – blizu „Zastora“ koji odvaja „Svetinju nad svetinjama“; i ako *oni* imaju molbe one mogu biti predstavljene s kadom – „mnogo kada s molitvama svih *svetih*.“ (Otk 8:3) Molitve takvih svećenika Božjih su djelotvorne. Naš Gospodin Isus zadržao je kad da neprestano gori, i mogao je reći: „A ja sam znao da me uvijek uslišavaš.“ (Ivan 11:42) Stoga, pod-svećenici, „članovi njegova tijela,“ uvijek će biti uslišani ako neprestano prinose kad vjere, ljubavi i poslušnosti Bogu: i nitko ne bi trebao očekivati da će njegovi zahtjevi biti prepoznati koji tako ne poštuju svoj savez – „Ako ostanete u meni i moje riječi [učenja] ostanu u vama, molite što hoćete, i bit će vam.“ (Ivan 15:7) Nužnost jasnog razumijevanja Kristovih učenja kao vodiča za naše molbe i očekivanja, kako bismo mogli ne „pitati krivo“ i da nije u skladu s Božjim planom, jest jasno pokazano sa ovim tekstom – ali rijetko se primjećuje.

Naučili smo, kroz praslike koje su prethodno razmatrane, nešto o slavi „Svetinje nad svetinjama“ (savršenog, božanskog stanja), kojem nitko ne može prići (1 Tim 6:16), ali u koje će

---

sinova koje je Gospodin uništio bili namijenjeni da budu praslika velikog udjela posvećenih i duhom začelih koji nisu uspjeli postići potrebni visoki standard srca i koji posljedično neće biti dostojni bilo kojeg života, već će, naprotiv, potonuti u zaborav – Drugu Smrt.

„nova stvorenja u Kristu Isusu” kad postanu sudionici božanske prirode – konačno doći, kada prinos kada od strane cijelog Tijela Kristovog, „Kraljevskog Svećenstva,” bude bio završen, a oblak miomirisisa ode prije njih u Jehovinu prisutnost, da bi oni mogli živjeti s onu stranu „Zastora,” prihvatljivi Bogu po Isusu Kristu, njihovom Gospodinu.

Unutar Svetinje nad svetinjama

Kovčeg Saveza ili „Kovčeg svjedočanstva” bio je jedini komad namještaja u Svetinji nad svetinjama. (Vidi Heb. 9:2-4 i *Diaglott* bilješku.) Njegovo ime sugerira da je ilustrirao utjelovljenje Jehovinog plana, kojeg je on naumio u sebi, prije početka stvaranja Božjeg – prije nego se dogodio najsitniji razvoj njegovog plana. Predstavljao je *vječnu Božju namjeru*, njegovu predodređenu pripremu bogatstva milosti za čovječanstvo u Kristu (Glava i tijelo) – „skrivena tajna.”* Stoga predstavlja Krista Isusa i njegovu Zaručnicu, „malo stado,” koje treba biti sudionicima božanske prirode, te biti prožeti s moći i velikom slavom – nagrada našeg uzvišenog poziva – radost postavljena pred našeg Gospodina i sve članove njegova Tijela.

Kao što je prije navedeno, to je bila pravokutna kutija obložena zlatom, koje predstavlja božansku prirodu dodijeljenu proslavljenoj Crkvi. Sadržavao je dvije Ploče zakona (Pnz. 31:26), Aronov štap koji je propupao (Brojevi 17:8), i Zlatnu posudu s manom (Izl. 16:32). Zakon je pokazao kako će Krist u potpunosti ispuniti sve zahtjeve Božjeg zakona, kao i da bi mu pravne ovlasti bile dodijeljene kao izvršitelju Zakona.

Pravednost Zakona zapravo je bila ispunjena u našoj Glavi, i također se računa ispunjenom u svim *novim stvorenjima*

---

*Studije Svetog Pisma, Svez. 1, Pogl. V

u Kristu, „koji ne hode po tijelu, nego po Duhu”; koji hode u poslušnosti novom umu. (Rim 8:1) Slabosti stare prirode koje mi svakodnevno razapinjemo, kada su jednom pokrivene našom otkupnom-cijenom, više ne opterećuju račun nas kao novih stvorenja- sve dok ostajemo u Kristu.

Kada je napisano da je „pravednost Zakona ispunjena u nama,” to označava da kraj našeg puta (savršenstvo) nam je uračunat, zato što hodimo po ili prema tom stvarnom savršenstvu koje će, kada se dosegne, biti stanje u „Svetinji nad svetinjama,” koje predstavlja Kovčeg Saveza.

Sadržaj Kovčega

„*Aaronov štap koji je propupao*” pokazao je izabrani karakter sveg Tijela Kristovog kao članova „Kraljevskog Svećenstva.” Čitanjem Brojeva XVII, značenje propupalog štapa će se vidjeti kao Jehovino prihvaćanje Arona i njegovih sinova – tipsko svećenstvo, predstavnici Krista i Crkve – kao jedine koji bi mogli izvršavati svećenikovu službu posrednika. Taj je štap, dakle, predstavljao prihvatljivost „Kraljevskog Svećenstva” – Krista, Glave i Tijela. Štap je propupao i donio bademe. Osobitost stabla badema je u tome što se plodovi pojavljuju prije lišća. Tako je sa „Kraljevskim Svećenstvom”: žrtvuju se ili počinju donositi *plodove* prije nego se vide listovi javne izjave.

Zlatna posuda Mane predstavljala je besmrtnost kao jednu od stvari Krista Božjega. Naš Gospodin nesumnjivo ukazuje na to kada kaže: „Onome koji pobjeđuje dat ću jesti od mane skrivene.” (Otk 2:17)

Mana je bila kruh koji je sišao s neba kao podržavatelj života za Izrael. Predstavljala je živi kruh kojeg Bog daje svijetu po Kristu. Ali kao što su Izraelci trebali svakodnevno prikupljati tu

manu, inače bi bili u potrebi i gladovali, tako će biti potrebno i da *svijet* uvijek traži zalihe života i milosti kako bi živjeli vječno.

Ali onima koji postanu Kristovi sunasljednici, članovi Pomazanog Tijela, Bog daje posebnu ponudu naročite vrste mane, iste, no ipak drugačije od one koja se daje drugima – „skrivena mana.” Jedna osobitost ove posude s manom je bila da je to bilo *neraspadljivo*; stoga to dobro ilustrira besmrtno, *neraspadljivo* stanje obećano svim članovima „Sjemena” – koje je Crkva. Mana ili održavanje života s čime se je Izrael hranio *nije* bilo *neraspadljivo* i moralo se stoga svakodnevno sakupljati. Stoga, svi poslušni od čovječanstva koji će u budućnosti biti priznati kao pravi Izraelci, doista će biti opskrbljivani vječnim životom, ali uvjetnim, isporučenim i obnovljenim životom; dok će „malom stadu,” koji su pod sadašnjim nepovoljnim uvjetima vjerni „pobjednici,” biti dana *neraspadljiva* baština – besmrtnost.* (Otk 2:17)

Ovdje je, stoga, u zlatnom Kovčegu bila predstavljena slava koja će biti objavljena u Božanskom Kristu: u propupalom štapu, Božje izabrano svećenstvo; u pločama Zakona, pravedni Sudac; u *neraspadljivoj* mani u zlatnoj zdjeli, besmrtnost, božanska priroda. Iznad ovog Kovčega, i čineći poklopac ili glavu preko njega, bilo je

„*Sjedište Milosrđa*” – ploča od čistog zlata, na dva kraja koje su, i od istog komada metala, bila napravljena dva kerubina, s krilima uzdignutim kao da su spremni za let, njihova lica gledajući prema unutra prema središtu ploče na kojoj su stajali. Između kerubina, na „Sjedalu Milosrđa,” jaka svjetlost predstavljala je Jehovinu prisutnost.

Kao što je Kovčeg predstavljao Krista, tako „Sjedalo Milosrđa,” svjetlo Slave i Kerubini zajedno su predstavljali

*STUDIJE SVETOG PISMA, Svez I, str.185

Jehovu Boga – „Glava Kristu je Bog.” (1 Kor. 11:3) Kao i s Kristom, tako je i s Jehovom, on je ovdje predstavljen stvarima koje ilustriraju svojstva njegovog karaktera. Svjetlo, nazvano „Šekina slava,” predstavljalo je samog Jehovu kao Svjetlo svemira, kao što je Krist Svjetlo svijeta. O tome u izobilju svjedoče mnogi tekstovi Svetog Pisma. „Ti koji prebivaš među kerubinima, zasjaj.” (Psa. 80:1; 1 Sam 4:4; 2 Sam 6:2; Isa. 37:16)

Čovječanstvo ne može ući u Jehovinu nazočnost: otuda i kraljevski svećenik, Glava i Tijelo, koje je predstavljao Aron, moraju postati *nova* stvorenja, „sudionici *božanske prirode*” (razapevši i pokopavši čovjeka), prije nego što se mogu pojaviti u prisustvu te izvrsne slave.

Zlatna ploča nazvana „SJEDALO MILOSRĐA” (ili pravilnije pomirilište, jer je na njemu svećenik prinio krv žrtava koje su umirile ili *zadovoljile* zahtjeve božanske pravde) predstavljala je temeljno načelo Jehovinog karaktera, *pravdu*. *Božje* prijestolje temelji se na ili zasnovano je na *Pravdi*. „Pravednost i sud nastamba su prijestolja tvoga.” (Psa. 89:14; Job 36:17; 37:23; Iza 56:1; Otk 15:3)

Apostol Pavao koristi Grčku riječ za Sjedalo Milosrđa ili Pomirilište (*hilasterion*) kada ukazuje na našeg Gospodina Isusa, rekavši – „kojega je Bog postavio da bude pomirilište* [ili Sjedalo Milosrđa]...da bi objavio svoju pravednost...da bude pravedan i opravda onoga koji vjeruje u Isusa.” (Rim. 3:25,26) Misao ovdje je u skladu sa gore navedenom prezentacijom. Pravda, Mudrost, Ljubav i Moć su Božji, kao i plan po kojem svi oni surađuju u ljudskom spasenju: ali je bilo drago Bogu da je u

---

*Na neki način prevoditelji Biblije Uobičajene Verzije pogrešno su preveli *hilasterion* sa „pomirenje.” Riječ *hilasmos*, koja označava *zadovoljenje*, ispravno je prevedena „pomirenje” u 1. Ivan. 2:2 i 4:10

Njegovom ljubljenom Sinu, Gospodinu našem Isusu, sva njegova punina trebala prebivati i biti *predstavljena* čovječanstvu. Tako je u tipu Prvosvećenik, koji izlazi iz Svetinje nad svetinjama, bio živi predstavnik Jehovine Pravde, Mudrosti, Ljubavi i Moći ljudima – živi predstavnik božanskog milosrđa, oprosta, umirivanja. Iako je božansko biće zakriveno, skriveno od čovjekovog pogleda, njegove božanske osobine svim ljudima treba prikazati naš veliki Prvosvećenik, koji će se, kao živo Sjedalo Milosrđa, na kraju ovog doba približiti čovječanstvu i učiniti sve kako bi svi razumjeli bogatstvo božanske milosti.

Dva Kerubina predstavljala su još dva elementa Jehovinog karaktera, kako je objavljeno u njegovoj Riječi, naime., božansku Ljubav i božansku Moć. Te osobine, Pravda, temeljno načelo, i Ljubav i Moć iste kvalitete ili suštine, i podignuti iz nje, su u savršenom skladu. Svi su izrađeni od *jednog komada*: temeljito su jedno. Niti Ljubav niti Moć ne mogu biti pokazani sve dok Pravda ne bude u potpunosti zadovoljena. Onda lete da pomognu, podignu i blagoslove. Oni bili su na krilu, spremni, ali čekaju; gledajući prema unutra prema „Sjedalu Milosrđa,” prema Pravdi, da znaju kada se pokrenuti.

Prvosvećenik, dok je prilazio s krvlju žrtava Pomirenja, nije ju stavio na Kerubine.

Ne: ni božanska Moć ni božanska Ljubav nisu samostalno zahtijevali žrtvu; stoga Prvosvećenik nije morao poškopiti Kerubine. To je kvaliteta ili svojstvo *Pravde* Božje koja nipošto neće očistiti krivce, jer je to bila Pravda koja je rekla: „Plaća grijeha je smrt.” Kada, stoga, Prvosvećenik bude davao *otkupninu* za grešnike, to mora biti plaćeno Pravdi. Otuda i prikladnost ceremonije škropljenja krvi po „Sjedalu Milosrđa” – POMIRILIŠTE.

Ljubav je vodila cijeli otkupiteljski plan. Zato što je Bog toliko ljubio svijet On je poslao svog jedinorođenog Sina otkupiti ga plaćanjem otkupne cijene Pravdi. Dakle, ljubav je bila aktivna, pripremajući se za otkupljenje još od kad je grijeh ušao; Da, od „prije utemeljenja svijeta.” (1 Pet. 1:20)

„*Ljubav* je prvo smislila način
Da spasi pobunjenog čovjeka.”

Kada su žrtve Dana Pomirenja (junac i jarac) potpune, Ljubav čeka vidjeti rezultate svog plana. Kada je krv pošćropljena Pravda više, To je dovoljno; Dovořeno je! Onda dolazi trenutak kada Ljubav i Moć mogu djelovati i brzo krenuti u let kako bi blagoslovili *otkupljenu* rasu. Kada je Pravda zadovoljena, Moć kreće na svoj zadatak, koji odgovara onome Ljubavi, koristeći isto sredstvo – Krista, Kovćeg ili sef božanskih povlastica.

Odnos i jedinstvo te *božanske* obitelji – Sina i njegove Nevjeste, što je predstavljeno s Kovćegom, u skladu i jednošću s Ocem, predstavljeno sa Poklopcem, bilo je u činjenici da je „Sjedalo Milosrđa” bilo poklopac Kovćega, a time i dio – vrh ili glava njega. Kao što je Glava Crkve Krist Isus, tako je glava čitavog Krista Bog. (1 Kor. 11:3) To je jednost za koju je Isus molio, rekavši: „Ja molim za njih; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao” – „da svi budu jedno, kao što si ti, Oće, u meni, i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, kako bi svijet [tada] povjerovao da si me ti poslao.” (Ivan 17:9,21)

Svećenik Bez Mane

Značajno je i da svaki član svećenstva koji je imao manu oka, ruke, nosa, stopala ili bilo kojeg dijela, nije mogao ispuniti

službu svećenika (Prvosvećenika); niti jedan čovjek koji je imao bilo kakvu suvišnost, kao što je dodatni prst ili nožni prst.

To uči da će svaki član Tijela Kristova koji je proslavljen biti potpun – bez ikakvog nedostatka; i također da u tom „malom stadu” neće biti ni jedan previše ni jedan premalo, nego točno unaprijed poznat i predodređen broj. Kada tijelo Kristovo bude bilo *dovršeno*, biti će bez daljnjih dodataka – nema nikakvih suvišnosti. Svi, dakle, koji su „pozvani” s tim „uzvišenim pozivom” da postanu pojedinačnim članovima Tijela Kristova, te prihvatili ga trebaju iskreno nastojati učiniti svoj poziv i izbor (kao članova tog „malog stada”) sigurnim, trčeći tako da dobiju nagradu. Ako bi bilo koji od njih bio bezbrižan, i propustio nagradu, netko drugi će ju osvojiti umjesto njega, jer Tijelo će biti dovršeno; niti jedan član neće nedostajati, i niti jedan biti suvišan. Poslušajte, „da ti nitko ne uzme *vijenac*.” (Otk 3:11)

„Tajna Skrivena Kroz Vijekove i Naraštaje”

– Kol. 1:26 –

Nekima je bilo iznenađenje da je slava i ljepota Šatora od sastanka – njegovi zlatni zidovi, njegov zlatni i lijepo ugravirani namještaj, i njegove zavjese rijetke izrade – bila tako potpuno pokrivena i skrivena od pogleda naroda; čak je i sunčeva svjetlost izvana bila isključena – njegovo jedino svjetlo je bila Svjetiljka u Svetinji i Šekina slava u Svetinji nad svetinjama. Ali to je savršeno u skladu s lekcijama koje smo primili od njegovih službi. Kao što je Bog pokrio tip i sakrio njegovu ljepotu ispod zavjesa i grube, ružne kože, tako da slave i ljepote duhovnih stvari vide samo oni koji ulaze u posvećeno stanje – „Kraljevsko Svećenstvo.” Oni ulaze u skriveno ali slavno stanje koje svijet i svi vani ne uspijevaju shvatiti.

Njihove slavne nade, i također njihov položaj kao *novih stvorenja* su skriveni od njihovih bližnjih.

„Ah, ovi su kraljevske loze,
Sva kraljeva djeca,
Nasljednici besmrtnih kruna božanskih,
I eto, od radosti pjevaju!

„Zašto se onda čine tako jadnima?
I zašto toliko prezreni?
Zbog njihove bogate haljine neviđene
S kojom Svijet nije upoznat.”